

mende Tider ville indtage. Men det, at de Herrer havde sejret paa et eller andet Punkt, havde jo været en ganske ligefrem Ting, naar blot det danske Vælgerfolk havde givet dem Ret; men jeg synes, det er beskæmmende for det danske Vælgerfolk, at det denne Gang er gaaet til Valg, som vare saa uklare, at Størsteparten af dette Tings Medlemmer ere bleven valgte paa en Politik, hvorom ingen kan sige, om den i Fremtiden gaar til Højre eller Venstre. Man kan sige, at som den taagede, geleagtige Masse, den til Dato har været, kan den ikke vedblive at være.

Den moderate Gruppe gik det saaledes ved Valget, at den, uagtet en ikke uvæsentlig Del af dens Vælgere lod sig slæbe over til Regeringspartiet, dog mønstrede fuldt saa stor en Vælgermasse ved sidste Valg som ved de foregaaende Valg. Hvad dette kan komme til at betyde i Fremtidens Politik, er ikke godt at sige. Der synes næsten der at være en Stillestaaen. Men da der ogsaa, saa vidt jeg kan skønne, i Repræsentationen begynder at blive stærkere og stærkere Tiltrækning over mod Regeringspartiet, er det vel ogsaa mest sandsynligt, at der før eller senere sker en Fusion paa dette Punkt, og jeg er da ikke i Tvivl om, at det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen), naar de moderate nu komme, vil staa venligt bukkende og smække Døren op. Der er ikke mere nogen Fornemhed fra den Side. Naar de moderate nu ville ind i Reformpartiet, er der sikkert ikke noget i Vejen fra Reformpartiets Side. Men der er vistnok endnu en betydelig Tvivl om, hvorvidt de moderate selv føle sig modne til at gaa ind under Aaget paa den Maade.

Hvad det radikale Venstre, Folketingets Venstre, angaar, gik det os ikke heldigt ved dette Valg. Det gik os især ikke heldigt i Forhold til den saa gode Sag, vi havde at staa paa, og saa klare de politiske Forhold i sig selv vare. Men ikke desto mindre, mine Herrer, samlede vi 42,000 Vælgere paa en politisk Aktion, som kun har haft Lejlighed til at vare halvandet Aar. (Latter.) Det er slet ikke et saa ganske ringe Tal, og hvis de Herrer ikke vare saa forbitrede paa os og vilde bruge enhver Lejlighed til at vise en haanlig Optræden overfor os, lo de slet ikke af os, thi de Herrer lo ikke af de moderate, uagtet de ikke mønstrede halvt saa mange Vælgere paa den sidste Valgdag, som vi gjorde. Det er ikke Mangel paa Tilslutning til os i Befolkningen, som gør, at de Herrer søge at indtage en saa

afvisende Holdning overfor os. Deres Holdning er dikteret af en sund og indædt Forbitrelse, som igen bunder i, at de Herrer øjne en Fare for deres Fremtid i den Aktion, vi ere med til at rejse. En af de interessanteste Ting i øvrigt ved sidste Valg er den Omstændighed, som forekommer mig at være forbavsende lidet paaagtet: nemlig den ganske væsentlige Styrke, som det viser sig, at Højre endnu raader over i det danske Vælgerfolk. Højre mønstrede — tror jeg nok — ved sidste Valg 68,000 Stemmer. Det er jo et meget stort Stemmetal. Dertil kommer, at Højre afgav ikke faa Stemmer til Reformpartiet for at redde Reformmænd i Kredse, hvor de vare stærkt truede af radikale Kandidater, saadanne Kredse som Køge og Langeland f. Eks. Lad det være ca. 5,000 Stemmer eller saadan noget, som paa den Maade ere afgivne til Regeringspartiet, saa rykker Højre allerede op til at raade over ca. 73,000 Stemmer ved sidste Valg, og Højre stillede jo ingenlunde op i alle Landets Valgkredse, og der maa da vel være nogle Højremænd ogsaa omkring i de Valgkredse, hvor der ikke var stillet Højremænd op, men dem kunne vi jo ikke regne med. Altsaa, ca. 70,000 Stemmer raadede Højre over ved sidste Valg, uagtet Højre gik til Valg efter en Politik og en Valgledelse, om hvilken man tør sige, at den var mønsterværdig slet. Forholdet var jo det, at den egentlig politisk ledende Kraft indenfor Højre, eller i alt Fald den Kraft indenfor Højre, som har givet sig mest af med Politik, og som vist ogsaa er den fiffigste Politikus, var helt og holdent Regeringsmand. Den Mand, som i hele sidste Valgperiode var Højres eneste Repræsentant i Finansudvalget, var jo hele Valgperioden igennem helt og holdent Regeringsmand, og han er ogsaa gaaet til Valg som Regeringsmand. Saaledes drages der i Højre helt over mod Regeringen. Fra anden Side i Højre var der ingen Ledelse, og der var ingen Klarhed over, hvad man egentlig vilde. Højre stod og vaklede mellem to Standpunkter. Paa den ene Side syntes man at ville lægge hele Vægten paa at kunne klare sig oppe i Landstinget — noget, som det slet ikke er sikkert, Højre kan til alle Tider. Under denne Forhandling er det jo endnu muligt, at vi faa at vide, at denne Regering har Villie til — om det gøres fornødent — at opløse Landstinget, og hvis det gøres, har Højre jo ingen Udsigt til i længere Tid at kunne beholde Flertal i det Ting. For en anden Del af Højre synes det at